

Sygn. akt: I C 192/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Mirosława Dykier - Ginter
Protokolant:	pracownik biurowy Karolina Ziółkowska

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2018 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko S. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 192/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko S. K. o zapłatę kwoty 257,12 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu – do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż stroną pozwaną oraz (...) Bank (...) S.A. (poprzednik prawny (...) Bank S.A.) łączyła umowa o kredyt ratalny nr (...) z dnia 17 grudnia 2002 roku. Podkreślił, iż z uwagi na fakt, że strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie dokonała na rzecz Banku płatności w terminach i wysokościach przewidzianych w umowie, Bank wypowiedział przedmiotową umowę. Powstała w ten sposób wierzytelność powód nabył od Banku na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 24 marca 2017 roku. Na dochodzoną pozew kwotę składają się: kwota 117,83 zł tytułem niespłaconej należności głównej, kwota 0,89 zł tytułem skapitalizowanych odsetek umownych naliczonych za okres od daty zawarcia umowy bankowej do dnia jej rozwiązania według stopy procentowej określonej w umowie, kwota 115,74 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, obliczonych od dnia następującego po dniu rozwiązania umowy bankowej do dnia rozliczenia portfela nabytych przez powoda wierzytelności, kwota 1,26 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych obliczonych od dnia następującego po dniu rozliczenia portfela wierzytelności nabytych przez powoda od niespłaconej należności głównej, oraz kwota 21,40 zł tytułem opłat i kosztów.

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 12 września 2017 roku wydanym w sprawie VI Nc-e (...) przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwany S. K., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie D. K., w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości, podnosząc jednocześnie zarzut przedawnienia roszczenia.

W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego wskazał, iż przedmiotowa umowa bankowa zawarta została w dniu 17 grudnia 2002 roku na okres 18 miesięcy i najpóźniej z dniem 1 lipca 2005 roku roszczenie wynikające z przedmiotowej umowy stało się wymagalne. Podkreślił, iż obowiązujący 3-letni termin przedawnienia nie został przez wierzyciela w żaden sposób przerwany. Nadto z ostrożności procesowej pełnomocnik pozwanego zakwestionował powództwo zarówno co do wysokości, jak i co do zasady. Wskazał, iż powód nie wykazał, aby przysługiwało mu roszczenie wobec pozwanego, w szczególności dołączony do pozwu wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności nie został przez nikogo podpisany ani nie został trwale połączony z umową. Zdaniem pozwanego, powód nie udowodnił również istnienia samego roszczenia, albowiem nie przedstawił jakiegokolwiek dokumentu świadczącego o tym, że pozwany nie uregulował dochodzonego wobec niego roszczenia, brak jest również dokumentu wypowiedzenia umowy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany S. K. zawarł w dniu 17 grudnia 2002 roku z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę o kredyt na zakup opon i akumulatora. Na podstawie tej umowy Bank udzielił pozwanemu kredytu w łącznej kwocie 811,88 zł, a pozwany zobowiązał się spłacić zobowiązanie wraz z odsetkami umownymi w kwocie 162,91 zł, przy czym spłatę kredytu rozłożono na 18 miesięcznych rat, pierwszych 17 rat ustalono na kwotę 54,15 zł, natomiast ostatnią ratę na kwotę 54,24 zł, płatnych do 17 każdego miesiąca poczynając od stycznia 2003 roku.

(bezsporne, nadto dowód: umowa o kredyt nr (...) z dnia 17/12/2002r. k. 9-9v)

Na podstawie uchwały z dnia 08 września 2010 roku (...) Bank S.A. z siedzibą we W. połączył się z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. – poprzez przejęcie całego majątku tej spółki (przejmowanej) przez (...) Bank S.A. we W. (spółka przejmująca).

(bezsporne, nadto dowód: (...) z (...) Bank S.A. k. 14-17)

W dniu 24 marca 2017 roku (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarł z powodem (...) w W. umowę sprzedaży wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności pieniężne przysługujące zbywcy z tytułu umów pożyczek lub kredytów zawartych przez Bank z dłużnikami.

(bezsporne, nadto dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 24/03/2017r. k. 10-13)

W dniu 19 maja 2017 roku powód wniósł do Sadu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie powództwo w niniejszej sprawie.

(porównaj adnotację na wydruku pozwu k. 2)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wywodził swoje roszczenia z wierzytelności nabytej od pierwotnego wierzyciela (...) Bank (...) S.A., którego następcą prawnym jest (...) Bank S.A., a powstałej w związku z niewywiązaniem się przez pozwanego z zawartej w dniu 17 grudnia 2002 roku umowy o kredyt. Pozwany S. K. reprezentowany przez pełnomocnika nie zaprzeczał, że łączyła go z pierwotnym wierzycielem umowa bankowa, na którą powołuje się powód, jednak z uwagi na tak odległy termin zawarcia umowy, pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie dotyczy umowy o kredyt zawartej pomiędzy pozwanym a (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W..

Zauważyć należy, że zgodnie z twierdzeniami powoda umowa o kredyt zawarta została w dniu 17 grudnia 2002 roku, a zobowiązanie dochodzone w niniejszej sprawie stało wymagalne w dniu 24 marca 2017 roku tj. w dniu zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności.

Zgodnie z art.118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Przy czym bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 k.c.).

Istotną w niniejszej sprawie jest okoliczność, że do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością.

Bezspornym jest, iż pozwany zawarł umowę o kredyt z podmiotem (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W., w związku z czym do niniejszej sprawy zastosowanie ma 3-letni termin przedawnienia przedmiotowego roszczenia.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c. ten, przeciwko komu przysługuje dane roszczenie (podmiot zobowiązaniowy), po upływie określonego czasu, przysługuje uprawnienie do uchylenia się od jego zaspokojenia. Upływ czasu oznacza w istocie, że podmiot zobowiązany staje się stroną, która decyduje o zaspokojeniu roszczenia. Ma on bowiem możliwość albo powołania się na przedawnienie, albo dobrowolnego zaspokojenia uprawnionego. Przy czym ma on w tym zakresie pełną swobodę i może dokonać tego w dowolny sposób, w tym także per facta concludentia.

W ocenie Sądu podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia zasługuje na uwzględnienie. Nie sposób bowiem przyjąć, iż – jak twierdził powód – roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie stało się wymagalne w dniu 24 marca 2017 roku tj. w dniu zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności. Zauważyć bowiem należy, iż przedmiotowa umowa o kredyt z dnia 17 grudnia 2002 roku zawarta została na okres 18 miesięcy, przy czym termin spłaty pierwszej raty wyznaczono na styczeń 2003 roku. Dlatego też najpóźniej czerwcu 2004 roku zobowiązanie pozwanego stało się wymagalne.

Wobec powyższego stwierdzić należy, iż w dniu wniesienia pozwu tj. w dniu 19 maja 2017 roku roszczenie powoda na pewno było już przedawnione.

W tym miejscu podkreślenia wymaga fakt, iż podniesienie zarzutu przedawnienia roszczenia nie powoduje, że zobowiązanie dłużnika wygasa, a jedynie może skutkować brakiem możliwości uzyskania tytułu egzekucyjnego. Przedawnienie bowiem nie zwalnia dłużnika od świadczenia, ale skorzystanie z przysługującego dłużnikowi uprawnienia do podniesienia przedmiotowego zarzutu powoduje, że może się on od niego uchylić.

Zauważyć również należy, iż w niniejszej sprawie nie ustalano, aby doszło do przerwania biegu przedawnienia w trybie art. 123 § 1 k.c., zgodnie z którym bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia; przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje; a także przez wszczęcie mediacji. Zaistnienia takich okoliczności powód nie wywodził, a odnosząc się do zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia nie zakwestionował jego skuteczności.

Wobec powyższego, powództwo należało oddalić.